

Arrest

**nr. 133 227 van 14 november 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 juli 2010 het Rijk te zijn binnengekomen en heeft op 1 september 2014 een tweede asielaanvraag ingediend. Op 21 oktober 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Pakistaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Jatt Ra te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Bhiri Shah Rehman (Punjab, Pakistan).

Op 22 juli 2010 vroeg u voor de eerste maal asiel aan in België wegens problemen die u sinds 2008 had door toedoen van uw kennis A. A. (...): omdat u Ahmadi bent, zou hij u bij de politie vals beschuldigd hebben uw geloof verkondigd te hebben tegenover hem. Het Commissariaat-generaal (CGVS) ging aangaande deze eerste asielaanvraag op 22 mei 2013 echter over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 14 oktober 2013.

Zonder naar uw land te zijn teruggekeerd, dient u op 1 september 2014 een tweede asielaanvraag in in België. In deze periode wordt u ook opgesloten in het gesloten centrum 127bis van Steenokkerzeel. In het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag verklaart u dat uw problemen in Pakistan nog steeds actueel zijn en dat deze nog steeds verband houden met de problemen die u hebt uiteengezet tijdens uw eerste asielaanvraag. Zo zou uw broer M. (...) na uw vertrek uit Pakistan in 2011 ook zijn aangeklaagd door A. A. (...) wegens prediken, waarop hij naar Nederland vluchtte en daar een asielaanvraag indiende. In 2013 stuurde uw vader uw andere broer A. (...) uit voorzorg ook uit uw land weg; zo kwam A. (...) in Nederland terecht, waar hij net als M. (...) een asielaanvraag indiende. Op 6 oktober 2014 besliste het CGVS uw tweede asielaanvraag in overweging te nemen.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een usb stick, een brief van uw advocaat, een aantal rapporten en artikels over de situatie van Ahmadi in Pakistan, kopies van vier foto's van uw dorp, een kopie van het gehoorverslag en de beslissing van de asielaanvraag van uw broer M. (...) in Nederland en een originele enveloppe met daarin de kopies van een First Information Report en een Warrant of Arrest, een kopie van de Pakistaanse identiteitskaart van uw moeder en originele geboorteaktes van uw drie broers en uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u nog steeds niet naar uw land van herkomst Pakistan zou kunnen terugkeren wegens uw oorspronkelijke problemen met A. A. (...), de man die u in 2008 bij de politie vals beschuldigd van prediken. Daardoor zou u sinds oktober 2010 in opsporing zijn en zouden ook uw broers M. (...) en A. (...) problemen kennen (M. (...) zou net als u door Ansar beschuldigd zijn van prediken en uw vader zou A. (...) uit voorzorg het land uit gestuurd hebben) (CGVS p. 3-8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het CGVS reeds op 22 mei 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag was ondermijnd (zo werd gesteld dat uw kennis over uw religie dusdanig beperkt was dat het weinig aannemelijk is dat u wegens prediking van uw geloof vervolgd zou worden, werd vastgesteld dat uw kennis van en interesse voor de aanklacht tegen u onaannemelijk beperkt was, werden anomalieën aangetroffen op de door u neergelegde juridische documenten, had u geen enkele kennis over wat er verder met de klacht tegen u zou zijn gebeurd en werd uw vluchtroute ongeloofwaardig bevonden waardoor het vermoeden rees dat u op een ander moment en op een andere manier naar België bent gereisd) en er bijgevolg geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven. De RVV bevestigde deze beslissing en beoordeling op 14 oktober 2013. De elementen die u in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag aanbrengt zijn niet van dien aard om de eerdere beslissing te weerleggen.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) echter te worden vastgesteld dat u er niet in

geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, en dit om onderstaande redenen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet, nl. A. A. (...) die een klacht tegen u indiende omdat u uw Ahmadi-geloof tegenover hem gepredikt zou hebben, waardoor de politie naar u op zoek was en u op verschillende plaatsen ging wonen. Met betrekking tot de huidige verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste aanvraag hebt uiteengezet (i.e. uw verklaringen dat u zich voor uw tweede asielaanvraag nog steeds beroept op dezelfde problemen als die uit uw eerste asielaanvraag, dat uw broer M. (...) als gevolg van u in 2011 zelf ook werd aangeklaagd door A. A. (...) en dat uw vader uw andere broer A. (...) in 2013 uit voorzorg uit Pakistan wegstuurde, CGVS 2de AA 16.10.2014 p. 3 & p. 7), moet worden beklemtoond dat deze eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd (zie boven). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw initiële asielrelaas. Ook de nieuwe documenten die u neerlegt in het kader van uw tweede asielaanvraag, kunnen een gegronde vrees niet aantonen.

Over de First Information Report en de Warrant of Arrest die u neerlegt en waarmee u uw initiële asielrelaas wil aantonen, dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas in het kader van uw vorige asielaanvraag, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden: deze documenten verwijzen immers rechtstreeks naar de problemen uit uw oorspronkelijke asielrelaas (i.e. de aanklacht door A. A. (...) en het feit dat u daardoor gezocht wordt door de autoriteiten van uw land), en liggen aldus louter in het verlengde van uw reeds als ongeloofwaardig beschouwde asielrelaas. Daarnaast blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat de beklaagde of een belanghebbende derde partij een gecertificeerde kopie van de FIR kan verkrijgen – in dat geval bevat de kopie een officiële stempel en een handtekening van de politie. De door u neergelegde FIR en WoA betreffen echter louter kopieën waarop ook de stempels van de politie en de rechtbank kopieën zijn (enkel de melding 'attested to be true copy' van een notariaat is er in het origineel op geplaatst), waardoor de authenticiteit van deze documenten onmogelijk nagegaan kan worden. U verklaart bovendien dat uw broer Muhammad in Pakistan deze FIR en WoA naar u opstuurde en dat hij daarbij de hulp kreeg van iemand anders. Met wiens hulp of op welke manier precies hij deze documenten kon verkrijgen, weet u evenwel niet (CGVS 2de AA 16.10.2014 p. 4-6). Gezien de aard en het belang van deze documenten, is het echter maar weinig aannemelijk dat u dit niet zou weten, vooral in het geval van de WoA, dat een intern document is van de rechtbank van Chiniot gericht aan de politie van Chiniot. Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat gezien de wijdverspreide corruptie in uw land documenten gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn. Gelet op bovenstaande elementen, is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas of om het CGVS te overtuigen van uw nood aan internationale bescherming.

Het Nederlandse W-document van uw broer A. (...) toont aan dat hij als asielzoeker in dat land een (tijdelijke) verblijfsvergunning heeft gekregen, maar hij nog in afwachting is van zijn verdere procedure. Ook van uw broer M. (...) legt u een aantal documenten neer uit zijn asielprocedure in Nederland: een beschikking waarin zijn aanvraag wordt ingewilligd en waarin verwezen wordt naar zijn eerste gehoor (van dit gehoor legt u ook een kopie neer) en zijn rapport van nader gehoor (wat u niet neerlegt). Het besluit stelt dat uw broer een verblijfsvergunning 'asiel voor bepaalde tijd' verleend wordt (een kopie hiervan legt u ook neer). Hieromtrent dient evenwel opgemerkt te worden dat uit de documenten van uw broer M. (...) niet afgeleid kan worden waarom hij deze verblijfstitel precies toegekend kreeg. Het verslag van het eerste gehoor vermeldt bovendien dat dit eerste gehoor enkel over de vaststelling van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute gaat en niet over de specifieke asielmotieven; die komen pas aan bod in het nader gehoor. Zoals reeds gezegd legt u van dit nader gehoor geen kopie voor. In ieder geval verklaart u dat uw broers M. (...) en A. (...) in Nederland wel verteld hebben over hun concrete problemen, maar niet over de uwe (CGVS 2de AA 16.10.2014 p. 7). Meer nog, zoals uw advocaat ook aangeeft (CGVS 2de AA 16.10.2014 p. 8), heeft uw broer M. (...) tijdens zijn eerste gehoor met geen woord gerept over uw bestaan: hij geeft enkel de namen van uw broers A. (...) en Yunus op en ook op

de vraag of hij elders in Europa familieleden heeft, antwoordde hij ontkennend. Welnu, op deze manier kunnen de Nederlandse asieldocumenten van uw broers onmogelijk aantonen om welke concrete redenen M. (...) de verblijfstitel in Nederland kreeg, noch dat M. (...) in Nederland erkend werd als vluchteling omwille van uw problemen zoals u beweert (CGVS 2de AA 16.10.2014 p. 6) of dat uw broers in Pakistan überhaupt als gevolg van u ook problemen kenden. In deze context dient ook gewezen te worden op het feit dat iedere asielaanvraag in België, zoals de uwe, op individuele merites wordt beoordeeld, los van eventuele asielaanvragen van familieleden in een derde land.

Met de geboorteaktes van uw broers en uw vader en de kopie van de identiteitskaart van uw moeder, toont u enkel de identiteit van deze familieleden aan, maar meer ook niet. De vier foto's tonen enkel beelden van uw huis in uw dorp en een moskee. Deze documenten hebben geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas.

Het CGVS kan herhalen dat ze niet twijfelt aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar stelt vast dat u geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoonst. U verwees tevens naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (CGVS 2de AA 16.10.2014 p. 3-4). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de gecoördineerde vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De talrijke algemene artikels en rapporten over incidenten en de situatie van andere Ahmadi's in Pakistan die u en uw advocaat neerleggen, voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag. Het loutere feit een Ahmadi te zijn, is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling.

Gelet op voorgaande, brengt u geen (nieuwe) elementen aan waardoor u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen geviséerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de

hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van "de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ('Vreemdelingenwet'), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

Nopens de status van vluchteling

2.3. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal het onderzoek niet zorgvuldig voerde nu hij dit niet ondersteund heeft met actuele informatie. Verzoeker stelt tevens dat de situatie van de Ahmadi's sedert 2013 dermate verslechterde dat de rapporten toegevoegd aan het administratief dossier en waarop de bestreden beslissing is gesteund, niet langer gelden.

2.3.1. Verzoeker licht toe dat "er recent sprake is van een toename van het geweld tegen Ahmadi's in Pakistan" en verwijst hiervoor naar de begeleidende brief bij zijn asielaanvraag: "UN News Service genaamd 'UN rights experts call for urgent measures to protect Pakistan's religious minorities' van 2 juni 2014" en de oproep van een comité van mensenrechtenexperts van de Verenigde Naties om dringend maatregelen te nemen om de Ahmadigemeenschap in Pakistan te beschermen, omwille van de recente toename van gewapende aanvallen tegen hen. Voorts citeert verzoeker uit volgende stukken: United States Commission on International Religious Freedom, USCIRF Annual Report 2014 - Countries of Particular Concern: Pakistan, 30 April 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/5369e5bc12.html> [accessed 25 June 2014], Human Rights Watch, World Report 2014 - Pakistan, 21 January 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/52dfddc23.html> [accessed 25 June 2014].

2.3.2. Verzoeker stelt dat de landeninformatie waarop verwerende partij zich baseert in de bestreden beslissing gedateerd is. Hij stelt vast dat de COI Focus 'Pakistan. Actuele veiligheidssituatie' van 18 februari 2014 handelt over de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, en zich niet specifiek toespitst op de situatie van Ahmadi's. De "Subject Related Briefing van CEDOCA genaamd 'Pakistan. Ahmadiyya Muslim Community' doet dit wel, maar dateert al van 29 maart 2013 en neemt dus niet de recente toename van geweld tegen de Ahmadigemeenschap mee, zoals onder meer blijkt uit het hoger vermelde bericht van de UN News Service genaamd 'UN rights experts call for urgent measures to protect

Pakistan's religious minorities' van 2 juni 2014". Hij vervolgt "Ook het rapport genaamd 'Pakistan. De situatie van Ahmadiyya' houdt geen rekening met de actuele verslechtering van de situatie. Deze bron is een vertaling van een Noors rapport, dat opgesteld werd op 3 juli 2014. Indien we echter gaan kijken naar de referenties van dit rapport, blijkt dat de meest recente bronnen slechts informatie bevatten tot het jaar 2013. Vele bronnen van dit rapport dateren zelfs nog van jaren daarvoor (zie stuk 3). Al het cijfermateriaal dat dit rapport aanreikt met betrekking tot de situatie van Ahmadi's in Pakistan, dateert ten laatste van 2013. Recentere cijfers worden niet gebruikt. Het is correct dat dit Noors rapport ook gebaseerd is op gesprekken in Pakistan die plaatsvonden in maart 2014. Doordat deze gesprekken plaatsvonden aan het begin van het jaar 2014, geven ze de achteruitgang in de situatie ter plaatse voor de Ahmadi's echter niet weer. In het bericht van 2 juni 2014 spreekt Heiner Bielefeldt, UN Special Rapporteur on freedom of religion or belief, immers van een zogenaamde 'recent surge of violent attacks against Ahmadiyya Muslims by militant extremists.'⁴ De bronnen van verwerende partij zijn ook te oud om rekening te kunnen houden met de vervolgingsfeiten die plaatsvonden op 27 juli j.l. in verzoekers' stad Gujranwala. Verwerende partij deed niet de moeite om hieromtrent opzoeken te doen, hoewel het om ernstige feiten gaat, en verzoeker de nodige informatie overmaakte. Afgezien van de slachtoffers en schade die werden gemaakt, ontvluchtte ook bijna de voltallige mannelijke Ahmadi-gemeenschap de stad waaruit verzoeker afkomstig is."

2.4. Voorop dient te worden benadrukt dat de commissaris-generaal niet betwist dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan precair kan voorkomen waar hij stelt *"Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case". Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk."*

2.5. Verzoeker meent dat de "Subject Related Briefing van CEDOCA genaamd 'Pakistan. Ahmadiyya Muslim Community' dateert van 29 maart 2013 en dus niet de recente toename van geweld tegen de Ahmadi-gemeenschap meeneemt, *"zoals onder meer blijkt uit het hoger vermelde bericht van de UN News Service genaamd 'UN rights experts call for urgent measures to protect Pakistan's religious minorities' van 2 juni 2014".* Echter verzoeker licht niet toe waarin deze bijkomende informatie doorslaggevend zou zijn voor een wijzigende beoordeling. Uit dit bericht blijkt dat gerapporteerd wordt over een Amerikaanse Ahmadi die vermoord was in Rabwah, 4 Ahmadi die voor blasfemie werden gearresteerd maar vrijgelaten werden op borg met uitzondering van een persoon die door een 15-jarige bezoeker werd doodgeschoten. Het rapport besluit dat in 2013 in totaal werd aangegeven dat 7 Ahmadi werden vermoord.

Het rapport "United States Commission on International Religious Freedom, USCIRF Annual Report 2014 - Countries of Particular Concern: Pakistan, 30 April 2014" benadrukt de religieuze onverdraagzaamheid in Pakistan vooral ten aanzien van de Shia geloofsgemeenschap. Ook Christenen, Ahmadis en Hindus hebben volgens het citaat in het verzoekschrift te lijden onder dit chronisch en sectair geweld. Voorts wordt in dit rapport en het "World Report 2014 van Human Rights Watch dd. 21 januari 2014", alsook in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier gewezen op grondwettelijke en strafrechtelijke maatregelen tegen de Ahmadi.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert kan uit de bijgevoegde informatie geen andere conclusies getrokken worden dan uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie die ook over dergelijke feiten rapporteert.

2.5.1. Ten slotte wijst verzoeker nog op een gewelddadig optreden op 27 juli 2014 in verzoekers stad Gujranwala en legt ter ondersteuning 2 internetberichten neer uit de Pakistaanse pers. Daargelaten dat de Raad niet kan nagaan welke kranten dit zijn en door wie ze werden uitgegeven, is deze -weliswaar zeer te betreuren- gebeurtenis onvoldoende bewijs dat de situatie zwaar is gewijzigd of de aanzet zou zijn tot een conclusie dat systematisch alle Ahmadi vervolgd worden.

2.6. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht conform de richtlijnen van UNHCR de persoonlijke situatie van verzoeker beoordeeld. Er werd benadrukt dat verzoekers profiel reeds het voorwerp was van de eerste asielaanvraag waarin besloten werd verzoeker vaag bleef bij de asielfeiten, de oude klacht die tegen hem zou zijn ingediend in 2008 onduidelijk bleef, alsook de persoon van wie deze klacht zou uitgaan (A. of M.) en verzoeker na deze klacht nog gewoon verder deelnam aan het sociaal leven en nog jarenlang zonder bijkomende problemen in Pakistan verbleef tot hij naar België kwam. Er werd dan ook besloten dat geen geloof kon gehecht worden aan het bestaan van een aanklacht van blasfemie tegen verzoeker. Deze beslissing van de commissaris-generaal werd bevestigd door de Raad (RvV 14 oktober 2013, nr. 111939) waarin nog wordt benadrukt dat verzoeker naast de tegenstrijdige verklaringen over de naam van de persoon die tegen hem een klacht zou hebben ingediend ook gemanipuleerde documenten neerlegde (*“verschillende data op zijn juridische documenten duidelijk waren aangepast”*), en verzoeker ook geen nuttige informatie over de klacht kon geven, zelfs zijn advocaat niet kende. Verzoekers bewering dat ook zijn broers Pakistan verlaten hebben omwille van dezelfde toestand, kan voorgaande niet wijzigen. Immers verzoeker beweert thans dat A. en niet M. de aanklager was, wat voorkomt als een loutere *post factum* bewering die niet wordt ondersteund. Immers verzoeker licht niet toe waarom hij in 2010 toen hij net vertrokken was uit Pakistan, niet wist wie hij ontvluchtte, noch heeft hij in de loop van zijn asielprocedure bijkomende informatie gegeven terwijl hem hierom uitdrukkelijk werd gevraagd. Zoals het verzoekschrift citeert beperkte verzoeker zich tot de vermelding dat zijn broer vertrokken was om dezelfde valse aanklachten tegen verzoeker, die echter ongeloofwaardig werden bevonden.

2.7. Ten slotte is het document dat de toekenning van de vluchtelingenstatus van zijn voorgehouden broer in Nederland moet aantonen een onvolledig stuk waaruit de motieven voor de beslissing niet blijken en dus verzoekers beweringen niet kan ondersteunen. Ook het toegevoegde nader gehoor betreft enkel de identificatie van verzoeker, de reisweg en zijn hoedanigheid van Ahmadi. Zoals verzoeker zelf aangeeft heeft de beweerde broer in Nederland verzoeker niet vermeldt als familielid. Verzoeker legt geen stukken neer over zijn tweede broer die in Nederland ook asiel zou hebben aangevraagd om dezelfde redenen als verzoeker. De Raad kan dan ook niet nagaan om welke redenen deze beweerde broer de vluchtelingenstatus werd toegekend.

2.8. Verzoeker meent ten slotte dat verwerende partij onvoldoende rekening hield met verzoekers profiel als een actief lid van de Ahmadi-gemeenschap. Verzoeker was een actief lid van zijn gemeenschap in Pakistan, en is dit zeker in België. De vraag die volgens verzoeker gesteld moet worden, is of het voor hem mogelijk zal zijn om zijn geloof verder vrijuit te belijden bij een terugkeer naar Pakistan. Verzoeker wijst hierbij naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in de gevoegde zaken Y (C-71/11) en Z (C-99/11), Duitsland t. Y en Z. van 5 september 2012.

2.9. Verzoeker verwijst echter ten onrechte naar §37 van dit arrest als zijnde een conclusie van het Hof dat *“de behandeling van Ahmadi's onder collectieve vervolging vallen”* terwijl dit een citaat is uit de beslissing van het Sächsisches Obergerverwaltungsgericht van 13 november 2008. Een dergelijke vraag kan ook niet aan het Hof worden voorgelegd in het kader van een prejudiciële verwijzing waar het Hof zich enkel uitspreekt over de uitlegging of de geldigheid van het Europese recht.

2.10. Het Hof beklemtoonde in dit arrest (zie §§ 56-58) dat in artikel 10, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) neergelegde recht op godsdienstvrijheid overeenstemt met het door artikel 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM) verzekerde recht. Het Hof vervolgt *“De godsdienstvrijheid vormt één van de fundamentele van een democratische samenleving en vormt een grondrecht van de mens. Een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid kan dermate ernstig zijn dat zij kan worden gelijkgesteld met de door artikel 15, lid 2, EVRM, beoogde gevallen, waar artikel 9, lid 1, van de Richtlijn 2004/83/EG inzake de “Minimumnormen voor verlening vluchtelingenstatus of subsidiaire-beschermingsstatus” (hierna kwalificatierichtlijn) bij wijze van voorbeeld naar verwijst om te bepalen welke handelingen met name moeten worden geacht een vervolging te vormen. Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest, verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de kwalificatierichtlijn te verlenen.”*

2.10.1. Aldus stelt het Hof *“72. Gelet op bovenstaande overwegingen moet op de in beide zaken gestelde eerste en tweede vraag worden geantwoord dat artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd dat:*

- niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid die artikel 10, lid 1, van het Handvest schendt een „daad van vervolging” in de zin van die bepaling van de richtlijn vormt;
- een daad van vervolging het resultaat kan zijn van een aantasting van de uiterlijke beleving van die vrijheid, en
- bij de beoordeling of een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid die artikel 10, lid 1, van het Handvest schendt een „daad van vervolging” vormt, de bevoegde autoriteiten, gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene, moeten onderzoeken of deze op grond van de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.”

2.11. Vooreerst kan worden gesteld dat niet betwist wordt dat verzoeker behoort tot de Ahmadi geloofsgemeenschap (zie ook stuk 4 toegevoegd aan het verzoekschrift). Uit de verklaringen van verzoeker in het administratief dossier tijdens de eerste en tweede asielaanvraag en de toevoegingen in huidig verzoekschrift blijkt dat verzoeker, zoals hij zelf stelt, een *“beperkte theologische kennis”* heeft, en hij slechts een elementaire schoolse opleiding heeft gekregen (zie gehoor CGVS dd. 14 mei 2013 p. 4). Verzoeker stelt dat hij wel deelneemt aan de godsdienstige gebeurtenissen, zowel in België als destijds in Pakistan.

2.11.1. De Raad kan aannemen dat verzoeker zoals alle gelovigen deelnam aan bijeenkomsten van zijn geloofsgemeenschap. Daargelaten dat nergens uit de verklaringen kan afgeleid worden dat verzoeker meer was dan een gewone geloofsgenoot, kan evenmin blijken dat hij voor zijn geloofsactiviteiten werd vervolgd in Pakistan. Immers zijn verklaringen inzake de aanklacht zijn ongeloofwaardig en verzoeker heeft naast die ene aanklager (waarover hij niet eenduidig was) geen andere moeilijkheden aangebracht. Integendeel, verzoeker is na de aanklacht nog jaren in Pakistan gebleven. Verzoekers beweerdelijke broers die naar Nederland zouden gekomen zijn omwille van dezelfde aanklager zijn slechts recent vertrokken terwijl de beweerd aanklacht dateert van augustus 2008. Aldus wordt niet aangetoond dat verzoeker gevaar liep in Pakistan, te meer hij geen andere persoonlijke problemen meldde over zijn godsdienstdeelname, ook niet in de jaren na de aanklacht. Aldus kan niet worden ingezien dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Pakistan op grond van zijn deelname aan de Ahmadi geloofsgemeenschap een daadwerkelijk gevaar van vervolging loopt.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, waaronder de situatie van de Ahmadi in Pakistan, kan noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijken dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoeker meent dat de COI Focus ‘Pakistan. Actuele veiligheidssituatie’ van 18 februari 2014 handelt over de algemene veiligheidssituatie in Pakistan, en zich niet specifiek toespitst op de situatie van Ahmadi’s terwijl uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat dit inderdaad ook niet de bedoeling is en op dit rapport werd gesteund voor de beoordeling van een eventuele beschermingsnood in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kritiek mist op dit punt dan ook feitelijke grond.

2.15. Voorts dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet wordt betwist waar gesteld wordt dat *“Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging”*. Ook de Raad kan de conclusie van de commissaris-generaal bijtreden dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en aan het verzoekschrift niet blijkt dat sprake is van willekeurig geweld in de provincie Punjab. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie

(Subject Related Briefing "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie") blijkt dat de situatie in het binnenland van Punjab overwegend rustig is en dat, hoewel er zich in Lahore soms ook etnische, religieuze of tribale spanningen voordoen, er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld.

2.16. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.17. De overige stukken en argumenten kunnen de Raad niet tot andere conclusies leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK